

Se, hur den nedgående solen speglar sig i vatten-
kens bölgor, bildande en gyllene bro från denna
skanden till den andra. Skåda, hur de rodnande
strålarna bryta sig fram genom björkarnas löfverk och
hur de kasta ett flöt af genomskinsljus purpur öfver
gräsets grönskande mattor. Lyss, min älskling, till
denna smäktande fågelsång, det är som sjun-
ger sin aftonbön och sitt farväl till dagens stjärnor.
Känn doften af denna svalkande vind som sveper
fram öfver viken och fläktas oss i ansiktet... Åh det
ej skönt, är det ej gudomligt? lifvet är härligt.

Jag älskar dig, min Arno, sjunk till mitt bröst,
mina armar längta att omsluta dig. Din andedräkt
är vällukt, dina kyssar äro nektar, din kärlek
är paradiset. Låt mig smeka din kind och låt min
blick sänka sig i din. Låt oss uppgå i hvarandra
och dock vara åtskilda. Låt oss vara en och dock två.
Arno, jag älskar dig, vår kärlek är odödlig.

Solen har gått ned, den mörkbruna skogen af-
tecknar sig skarpt mot den gulnande himlaren.
den som bleknar aut med ju högre man lyfter bli-
ken och småningom öfvergår i ~~en~~ smaragdgröna skift-
ningar.

Den kalla natten tränges äfven in i mitt hjärta. Hur
medlidamt jag lär, när jag tänker på min förlorade kär-
lek. Han som jag älskade, han försvann ut min famn, han
öfvergaf mig, han flydde. Han bedrog mig, jag bedrog mig,
vår kärlek var bedrägeri... Mitt hjärta är dött, men
huru följ skulle jag göra? All kärlek är bedrägeri.

Natten är kommen, den ljusa, kyliga sommarnatten.

„Stått upp, Elisa, och rusta dig till strid!“

Hvem ropar? Jag springer upp... Ofar! En ti-
ger kastar sig i vildt raseri öfver mig. Den vill sö-
derisla mig, men jag kämpar emot. Och mina krafter
tiodubblas, mina muskler spänns som vore de af stål
och jag greper med järnfast grepp om djurets käkar för
att sönderspränga dem. Det uppstår en förtviflad, en blö-
dig strid, men slutligen segrar jag och tigern ligger död
vid mina fötter. Blödande och matt spjunker jag ned — o
farsa! En tjur, förfärlig i sin vildhet rusar emot mig. Dess ögon
brinna när den ser det röda blodet, och jag måste åter upp för
att brottas. O, hvilken kamp! Min Gud, min Gud, var mig nitig!

Jag händer ej ut. Många gånger kastar den mig till marken och dess horn fränja djupet
in i mitt kött; men jag reser mig och tar upp striden för nytt... Ofars! Jag varse-
blifver en hel här af djurs omkring mig — lejon och vargar och ormar och andra.
Allas ögon gnistna. De vänta på sin tur att anfälla mig. Angestsvetten bryter fram
och blandar sig med blodet. — De äro grymma dessa långa dagar af oviss
kamp. Men de lända slutligen till min seger... De valnar mig i nattligt fängelse.

Fasansfulla mörker som öfret allt omger mig,
dystra fängelsehåla i hvilken jag är instängd —
skola mina ögon aldrig mer skåda dagens ljus och
mina lungor aldrig mer inandas den friska luften?
Gifves det då ingen befrielse ur denna koralfulla
belägenhet, ingen magisk formel att nedbryta
dessa stenhårda murar? Ak, jag vore nöjd
med det irländske verket med hvars tillhjälp jag
kunde skapa mig utgång; blott jag kunde hop-
pas på en slutlig förlösning, så skulle jag arbetat
oförtrutet och utan att knota, ända tills min arm
nedsjönke förlamad och min hjärna ej längre förmådde
röja... Men stannar blott höra min klaga,
och mörkret sväljer min ord. Ej gifves
en dörr vid hvars bommar jag kunde rasta, ej

ett gallerförstet, hvars järnstänger mina muskler kunde bräcka. Hvad hjälper mig om jag rusat omkring i min bur som en uppretad tiger eller om jag vrälar som en sargad odc? Ingen lyss till mina ~~rop~~^{rop}, ingen öppnar mitt fängelse...

Ensam, ensam — fången i mörker och fjästrad...

Jag lägger mig ned på stengolvet. Jag har upphört att tänka. Den kalla stenen, mot hvilken jag lutar mitt hufvud kyles mig. Blodets lopp i hjärnan stillar sig, en sval ström flytes ned i de slappa nerverna. Jag kännes mig snatt, men lugn. Kanske kommer jag att finna mig i mitt öde. Glet visst, ty jag anar att befrielsens timme snart skall slå för mig. Döden väntar, redan fläktas hans isande andedräkt i mitt ansikte... Ja, kom, o Död — jag är redo. Sakta knäpper jag samman händerna öfver bröstet liksom när jag var litet barn och hvissar: Fader, förlåt mig, jag öfverlämnar mig i dina händer.

Och mina ögon sluta sig förtroendsfullt och det skrämmar mig ej att någon sättes sig på mitt bröst och gör det omöjligt för mig att

andras. Ty jag vet hvem det är. Det är döden, han
som befriar...

Hurra! Jag är ännu! Jag trodde jag var död,
och jag lefver ju. Men är det jag själf och lefver jag
då? För visso har jag blifvit en annan, intet blod
brusar mer genom mina ådror, intet begär sprittes
mer i mina ~~ådror~~ nervor, ingen lifslust oröar mig
mer. Och dock känner jag mig vara den samme som
förut, och jag känner att jag är, hur död jag än
må vara... Men det är underbart, hvem är jag
då?

Alltjämt härskar mörker rundt om mig, mörker
och tystnad. Men mörkret är svart som ett osyn-
ligt vatten, och tystnadens djup är oändligt. Jag
är i den tomma, mörka, gråslösa rymden. Jag
har ej ögon att se, ej öron att höra, och jag är en-
sam med mitt medvetande i detta dyster, omätli-
ga kaos.

Jag är ej bunden vid ett ställe, jag ilar framåt
med ofattbar hastighet, jag har vunnit det som
jag så ifrigt längtade efter, jag har vunnit fri-

heten. Ack, till hvad gagn är den gyfllene friheten
i den ljudlön matten? Jag är fri, men kan jag betjä-
na mig där? Hvad är frihet utan frid och lif?
Och hvad är frid och lif, när man är ensam?

O denna ensamhet, hvad den är förfärlig och
tryckande!... Hvad gäfre jag ej om jag finge till-
baka dessa stormuppfyllda dagar, då jag kämp-
pade för lifvet med de rasande vildgjuren. Jag äng-
slades och pinades då, nu inser jag hur lycklig
jag var. Ty jag lefde och jag såg lif omkring mig.
... Vänden ätes, vänden äter, i flydda lider med en
raseri, era smärtor och er förtviflade kamp. Jag
vill underkasta mig hvilka lidanden som helst,
må jag brännas, må jag tosteras, men må jag lef-
va, må jag lefra, känna lifets yttande puls-
slag, tomma marternas njutningsfyllda bågare...
Hämska ensamhet! Hur länge skall den räcka?

Minnenas förblekna, oron försvinner, fruktan för-
skingras.

Ett högstämmt, ett mäktigt lugn griper mig,
och min tanke blir en bön: Tader, ske din

veige. Du har förhjälpit mig till frihet, jag tackar dig.
Jag är nöjd, min själ är lugn. Jag beflar ej mer, jag
tror på dig... Se, jag väntar på ditt ljus. Amen.
